No. 44.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 10 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodsbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De waarheid.

Edelmoedig in den strijd, hebben wij de regering tegen de beschuldiging van bedrog beveiligd, de ingezetenen tegen misleiding gewapend. Hooghartig bij onze nederlaag, zoeken wij die niet te bemantelen, noch te verbloemen.

Het *behoud* heeft gezegevierd, de reforme is geslagen. Het behoud heeft gezegevierd bij de Kamers met slechts weinige stemmen; het heeft gezegevierd bij de natie met eene VRIJWILLIGE inschrijving van elfhonderd zeventig tonnen schats. — Van de Kamers konden wij niets anders verwachten, in de natie hebben wij ons bedrogen. —

Te vergeefs zegt men: « de natie wilde, waar de regering de rust op het spel zette, haar voorbeeld niet volgen;" de natie waagde niets door de *vrijwillige* leening af te wijzen en de belasting af te wachten, zij had de orde kunnen bewaren en toch kunnen weigeren, om door eene *vrijwillige* daad haar zegel te hechten aan de bestendiging der bestaande instellingen. De natie heeft de rust en het belang der schuldeischers van den staat hooger geschat, dan de *reforme*, zij heeft, met het krachtige votum van het geld, het BEHOUD onderschreven. —

Te vergeefs zegt men: « hier was geene eigenlijke vrijheid, want men dreigde met grootere schade, dan de vrijwillige inschrijving naar zich sleepte, om vijf en twintig honderdste der belasting te ontgaan schreef de natie in," maar dan had zij geen vijf en twintig honderdste der belasting over om het BEHOUD af te keuren en de reforme te doen zegepralen; — zij durfde er dan zelfs den kans niet van wagen. —

Te vergeefs zegt men: « een zedelijke dwang is ons opgelegd, van den kansel zelfs is ons de inschrijving aanbevolen," want wij kennen geen zedelijken dwang bij eene op hare regten naijverige natie, als er WETTELIJKE vrijheid is, en aan de leeraren van den godsdienst geve men dan alleen gehoor, wanneer zij de les van hunnen grooten meester volgen, die zeide, *dat zyn ryk niet was van deze aarde*, niet als zij zich in staatszaken mengen. —

Vrijwillig was de inschrijving en wel zoo *vrijwillig*, dat zij eigenlijk nog geheel was buiten de wet, want de inschrijving is gesloten op den dag, toen zij eerst wettig konde worden geopend.

Naar art. 2 der algemeene bepalingen van wetgeving is elke wet, waarbij niet uitdrukkelijk aan deze bepaling is gederogeerd, eerst verbindend den 20sten dag na derzelver afkondiging. — Hier bestond geene bijzondere herroeping dezer algemeene wetsbepaling. De opening der leening voor den 28. Maart, werd dus alleen verbindend door de vrijwillige toetreding der inschrijvers. — De benoeming der commissien voor dien tijd gedaan, was nietig.

Wij openen hier nog maar een deel der verschansing, waarachter de oppositie krachtig en met wettige middelen gewapend, konde te voorschijn treden. — Vrijwillig, tienmaal vrijwillig was de toetreding der natie. — Wij erkennen er al de gevolgen van. Het grootste deel der oppositie heeft haar eigen doodvonnis onderschreven, maar men wachte zich hen daaronder te tellen, die met de wet in de hand, aan de voorstanders van het behoud toeriepen, *schrijft in*, en aan de reformisten, *wacht de belasting af*.

Dit deden wij en waren in ons regt, de wet zelve is ons schild; wij deden het in de heilige overtuiging, dat de leening het kwaad slechts oogenblikkelijk kan leenigen, niet weg nemen, wij deden het in het belang der dynastie en van het volk. De tijd zal ons regtvaardigen, zoo als de tijd ons heeft geregtvaardigd tegen de volharding. Ook daartegenover stonden wij aanvankelijk bijna zonder medestanders, ook toen moest men les nemen bij de ondervinding der dwazen, die eerst na de mislukte proef hunne dwaling belijden; zoo zal het ook thans weder gaan; het land is met de volteekende leening niet gered, zij is geen afdoend middel, maar zal twee jaren lang zwaar drukken op hen, die heeten er niet in te dragen, maar op wien de inschrijvers zich door bezuiniging zullen verhalen. —

Een wezenlijk *heroïk* middel moet oogenblikkelijk werken en slechts eene crisis mogelijk maken; de leening, zoo als die is, pijnigt twee jaren den zieken staat. —

Met de hand op het hart, met innige verknochtheid aan de Dynastie en het welvaren van Nederland herhalen wij, dat de volteekening der leening een ramp is. — Al moest geheel Nederland tegen ons opstaan en in flarden scheuren wat wij hier ter neder schrijven, wij nemen er niets van terug; wij zoeken noch de gunst des volks, noch die der koningen, maar alleen de waarheid. — Indien de leening was mislukt, zoude of de Koning op de bede van zijn volk andere ministers hebben benoemd en de intrekking der wet hebben doen voorstellen, maar dan zoude dit alleen hebben kunnen geschieden onder de vlag der hervorming, of de wet zoude zijn uitgevoerd en dan zoude de natie de diepte harer wonden hebben gepeild, zij zoude hebben gezien, dat hare instellingen slechts *heelmeesters* voortbrengen, die de wonden bedekken, maar niet genezen en de Koning zoude van zijn volk hebben geleerd, dat de hervorming onvermijdelijk was. —

Maar de zoogenaamde oppositie heeft, waar de regering alles durfde op het spel zetten, niets gewaagd. — Waarlijk het doet ons leed, dat onze overtuiging er zich tegen verzet, om ons aan het BEHOUD te hechten, wij zien daar ten minste kracht en behendigheid, bij de oppositie hebben wij niets gevonden dan vrees, lafheid en onverstand. Tot zulk eene oppositie willen wij niet behooren en wij zullen dus voortaan den gang der partijen slechts nagaan, zonder ons aan eene te hechten, tot dat een krachtiger, jeugdiger en standvastiger geest ter hervorming zich ontwikkeld.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Men schrijft uit Triest, dat bij Duino, de uiterste spits der Adriatische zee, voor eenige dagen ongeveer honderd Duitschers, die uit Griekenland kwamen, zijn ontscheept. Deze ongelukkigen moeten in eenen toestand van gebrek en naaktheid verkeerd hebben, dat men ze in Triest niet durfde aan wal zetten, en liever eene afgelegene landingsplaats uitkoos, ten einde eene volkrijke stad door zoo vele ellende niet in gisting te brengen.

FRANKRIJK.

— Een persoon, gewapend met 2 dolken, is in de kerk in *rue Chanchat*; onder het gevolg van de hertogin van *Orleans* gedrongen, en is gearresteerd. [illegible] was een man van 50 jaren, die als krankzinnig bekend is. Het gerucht is daaruit ontstaan, dat men een aanslag op het leven van de hertogin had beproefd.

— De staf van het leger bestaat thans uit 9 maarschalken, 79 luit. gen., 157 marechaux de champ in dienst; en 52 luit. gen. en 86 marechaux buiten dienst, te zamen 383 opperofficieren. Het leger wordt gekommandeerd door 107 kolonels, 104 luit. kol., 447 chefs de bataillon, en 2851 kapiteins. De kavallerie heeft 60 kolonels, en 3 buiten het kader, 63 luit. kol., en 4 buiten kader, 198 chefs d'escadron, en 19 buiten kader, 922 kapt., en 16 buiten kader. De artillerie heeft 8 luit. gen., 15 marechaux, 48 kolonels, 48 luit. kol., 154 chefs d'escadron, 666 kapt. Eindelijk de genie heeft 6 luit. gen., 31 marechaux, 31 kolonels, 33 luit. kol., 101 chefs de batt. en 360 kapiteins.

BELGIE.

— Men leest in de *Feuille d'Ostende* van den 4. April:

Bijna al de personen, die zich naar Santo Thomas (Guatimalo) aan boord van de *Auguste* moeten inschepen, zijn reeds te Ostende aangekomen. Morgen begeven zich allen aan boord, onder dezelve bevinden zich minstens 30 kinderen.

— Den 27. Maart, heeft zich de heer *Engels*, van Antwerpen, zittende op den rand der havenkom, te Brussel, voor het hoofd geschoten, denkelijk met het voornemen om, na het volbrengen van die daad, in de haven te storten: dit is, na den 1. Januarij van dit jaar, de 47 zelfsmoord welke binnen die stad gepleegd is.

— De vorige maand had er in Hasselt een vrij zonderling geval plaats. Ten gevolge eener vrij vreemde dwaling, hebben de leden van de vereeniging der *Wapenbroeders van het Keizerryk*, eene vrouw met alle krijgsmans eer begraven, die in het stads ziekenhuis overleden was. Dit geschiedde op de volgende wijze:

Toen de lijkstoet aan het gasthuis kwam, waren er twee kisten in de lijkkamer aanwezig. Een van beide bevatte de overblijfsels van een soldaat van het keizerrijk; de andere die van eene op dienzelfden dag overledene vrouw, en na het vertrek van den stoet had men ontdekt, dat de kist, waarop men de militaire teekenen gelegd had, het ligchaam der vrouw bevatte. Men liet het hierbij berusten, en achtte het niet noodig de plegtigheid van voren af aan te beginnen, en den krijgsman de hem toegedachte eer te bewijzen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 6. April. De *Staats-Courant* van heden behelst het volgende berigt:

« De Minister van Financien, lettende op de artikelen 9 en 20 der wet van den 6. Maart 1844 (*Staatsblad* No. 14.) en daartoe door Z. M. gemagtigd, maakt bekend, dat al de certificaten, welke tot het bedrag van 30 ten honderd bij elke storting in de geldleening, volgens art. 9 der wet, moeten uitgegeven worden dadelijk na het doen der stortingen bij den agent, welke die storting ontvangt, zullen kunnen worden ingetrokken tegen 10 ten honderd van derzelver bedrag, en dat dien ten gevolge *zy, welke dit verlangen*, op elke storting voor de geldleening *drie* ten honderd zullen kunnen korten, tegen afstand van hun regt op het bekomen van die certificaten.

« 's Gravenhage den 5. April 1844. VAN HALL."

— In den nacht van den 2 op den 3 is in 's Gravenhage plotseling overleden jhr. mr. *Frans Beelaerts van Blokland*, raadsheer in den hoogen raad der Nederlanden. Nog denzelfden dag had de heer *Beelaerts* de zitting van den raad bijgewoond.

LEEUWARDEN, den 6. Maart. Men verneemt dat onder Vrouwen-Parochie dezer dagen een landbouwer, zich onder zeer vreemde omstandigheden van het leven beroofd heeft. Hij had namelijk tegen zekeren middag onderscheidene goede kennissen bij zich genoodigd, alles in gereedheid doen brengen en zich alleen in de pronkkamer bezig gehouden; en toen nu de eerste gasten aankwamen en de pronkkamer binnentraden, vonden zij hunnen gastheer, midden in dezelve, aan eenen balk hangende en reeds levenloos. Men weet niet welke reden de ongelukkige voor deze vreesselijke daad gehad heeft.

ARNHEM, den 6. April. Van eene zeer geachte zijde wordt ons verzekerd, dat de rijks accijnsen gedurende het laatste kwartaal ruim twee honderd duizend gulden meer hebben opgebragt, dan waarop ze waren aangeslagen.

— Van denzelfden kant is ons medegedeeld, dat, zoo niet nog in de tegenwoordige, dan toch stellig in de volgende zitting der Staten-Generaal, de voordragt zou gedaan worden van de ontwerpen van wet op het stem- en kiesregt. Reeds sedert geruimen tijd waren die ontwerpen bij den raad van state in overweging.

MIDDELBURG, den 8. April. Men verneemt nader, dat de zaak van *Hendrika van Reynom*, weduwe *Kühne*, en *Martina Nooteboom*, weduwe *Bezemer*, welke per-

sonen naar de openbare teregtzitting van het provinciaal geregtshof alhier verwezen zijn ter zake van moedwilligen doodslag, en waarvan wij in ons No. van den 4 dezer melding maakten, niet op den 12 der loopende maand maar, op verzoek van de raadslieden der beschuldigden, eerst op vrijdag den 3. Mei eerstkomende zal behandeld worden.

MENGELINGEN.

De Proclamatie.

Onder dankbaar opzien tot God, rigten wij deze woorden aan U, geliefde Landgenooten en Onderdanen, om U voor Uwe vereenigde medewerking in het tot stand brengen der vrijwillige leening onze innigste erkentelijkheid te betuigen.

In deze eerste periode blijven personen buiten de erkentelijkheid des Konings, die toch mede voor de leening ingeschreven hebben, namelijk alle vreemden, die vaste goederen bezitten in het rijk en niet onder de benaming van landgenooten en onderdanen kunnen worden begrepen. Vervolgens wordt er gesproken van eene vereenigde medewerking der onderdanen, om de vrijwillige leening tot stand te brengen. Dat de overgroote meerderheid der onderdanen niet ingeschreven heeft, en aan de vereenigde medewerking geen deel heeft genomen, is intusschen buiten twijfel, en de erkentelijkheid, welke men den Koning laat betuigen, voor het tot stand brengen van de vrijwillige leening, steekt bijzonder af bij de beruchte verzekeringen, door den heer LIST otlangs gegeven.

Rijken en minder vermogenden hebben daarop de ruimste aanspraak, maar ook zij, en hoe velen waren er niet! die geheel onverpligt, door de edelste gevoelens gedreven, zelfs hunne spaarpenningen op het altaar des vaderlands hebben geofferd.

Hier wordt gesproken van eene afzonderlijke klasse van menschen, die geheel onverpligt geld hebben gegeven, waaruit blijkt dat in de eerste periode gesproken is van vrijwillige deelnemers, die er toe genoodzaakt waren, zoo als dan ook door niemand is betwijfeld. Bijzonder wordt hier gehecht aan de verdiensten van eenen *gespaarden penning* te hebben gegeven. Een spaarpenning is intusschen altijd een bewijsje van overvloed; hij die niets boven het noodige heeft, kan niet sparen. Grootere verdienste kan het schijnen, niet gegeven te hebben van zijnen overvloed, maar van zijne nooddruft, zoo als b. v. de met eene zware huishouding belaste luitenant, die nooit heeft kunnen sparen en nog niet weet, van waar hij het geld zal halen.

Landgenooten! de leus onzer vaderen: Eendragt maakt magt, heeft zich op nieuw bij ons verwezenlijkt.

Dit herinnert aan zeker choor, beschreven door WASHINGTON IRVING, in hetwelk de zangers uit allerlei toonen door elkander zongen, juist toen zij de woorden uitspraken: *chantons maintenant d'accord.* Sedert dat onze monarchie bestond, was er nooit heviger oppositie tegen eenen maatregel aan den dag gelegd als tegen de leening, zoolang men maar kon spreken; en dit zoude verwezenlijken, de spreuk der vaderen: ***Eendragt maakt Magt!***

De gehechtheid aan de Oud-Nederlandsche trouw, in het voldoen tot elken prijs van aangegane verbintenissen, heeft zich niet verloochend.

Of het wel juist de gehechtheid aan die oude trouw geweest is, die de leening heeft doen slagen, is niet volkomen duidelijk. Dan zoude de bedreiging der belasting geheel overbodig geweest zijn. Nu zijn er vele eenvoudige lieden, die denken, dat de menschen ingeschreven hebben, niet uit gehechtheid aan de oude trouw, maar uit vrees van bij de heffing hunne boedels open te zullen moeten leggen en nog meer te moeten betalen.

Hierop, wij mogen het eerbiedig vertrouwen, zal zegen rusten.

Het is te wenschen dat er zegen zal komen over het land, al ware het ook, dat van de 127 millioenen er 124 in de verpligte vrijwillige leening waren gegeven uit dwang. Eene eerste zegen zoude het thans zijn instellingen te bekomen, die ons voor het terugvallen in geldelijke verlegenheid bewaarden.

Ieder, die tot de nu verkregene uitkomst heeft medegewerkt, smake aanvankelijk het zoet genot eener edele zelfvoldoening.

Dit mag wel zoo zijn, vooral als men zich naderhand in gezelschap zal bevinden met menschen, die achter in hunnen stoel, zittende, ons met veel zelfvertrouwen zeggen: *Ik was niet bang, ik heb niets betaald.*

Nederlanders! Laat ons God bidden, dat hij den goeden geest, door welke de Natie in de jongste dagen op nieuw heeft getoond bezield te zijn, beware, bevestige en versterke, opdat ook het late nageslacht er de vruchten van inoogste, en dat Hij het Nederlandsche Volk doe blijven eene vaderlandslievende, eendragtige en Godsdienstige Natie.

Of hier van die goede geest gesproken wordt, over welke de heeren VAN HALL en LIST een stichtelijk woordje gezegd hebben, is niet zeker. Welk verband er is tusschen al die, bours-speculatien, makelaarsberekeningen en geld-negociatien en de godsdienst, zal nog wel nader worden uitgelegd.

Men moet erkennen, dat zij die deze proclamatie hebben opgesteld, zich niet regt op de hoogte hebben geplaatst van de verhevene gevoelens, welke buiten twijfel bij den Koning zijn opgekomen.

Had onze Vorst, die geheel vreemd is geweest aan alle die oorzaken, welke onder de vorige regering 's lands geldmiddelen bedierven, en, wij moeten het zeggen, onder de ongunstigste omstandigheden het gebied heeft aanvaard, eenvoudig de woorden kunnen uiten die zijn hart hem ingaf, Bij het zien wegvallen eener drukkende heffing, — de natie zoude voorzeker iets vernomen hebben, dat weerklank had gevonden in haren boezem en vele teleurstellingen had kunnen doen vergeten.

(*Avondblad.*)

DE AVONTUREN VAN EEN VOERMAN.

(*Vervolg van onze vorige.*)

Eene korte pauze volgde; het koude zweet stond JOZEF op het voorhoofd; zijne verwarring, onrust en ontzetting benamen hem alle kracht, om te denken, te spreken, zijn toestand te overwegen. Daar hoorde hij op eens den haan eener pistool spannen en voelde het koude ijzer van den tromp aan zijn oor. De zucht tot zelfbehoud ontwaakte in hem.

« Ik wil mijnenthalve ook buiten Frankrijk leven, als gij dat verlangt," zeide hij; « evenwel zou ik gaarne weten, waarom."

« Gij zijt een dwaas," zeide de onbekende; « eene sekonde langer nog, en gij waart verloren geweest."

Door rekken, trekken en wringen was het den voerman eindelijk gelukt, het touw los te krijgen, waarmede zijne handen gebonden waren. Met een heftige ruk maakte hij zich vrij, rukte den blinddoek van voor de oogen en sprong met de vlugheid eener kat naar den anderen hoek van het vertrek. Met een geweldigen vuistslag velde hij een der vier mannen, doch tuimelde op hetzelfde oogenblik, door een zwaren slag op het hoofd getroffen, bewusteloos naast dezen neer.

Toen hij weder tot zijne kennis kwam, zag hij zich in eenen voor hem zoo vreemden toestand verplaatst, dat hij aanvankelijk geloofde, dat al, wat hij beleefd had, slechts een droom was geweest. Hij lag in eene kooi, naauwelijks zoo ruim, dat hij er zich omdraaijen en oprigten konde. Hij voelde zich zwak, pijnlijk en had het hoofd met doeken omwonden. Boven zijn hoofd was veel beweging en geraas. Aan het hoofdeneinde van zijn bed was een raampje, waardoor een spaarzaam licht binnenviel. Hij rigtte zich op, zag uit en ontdekte eene wijde watervlakte, die zich tot den verren gezigteinder uitstrekte, en waarin de zon zich helder spiegelde. Een kwartier daarna kwam een man van een weinig innemend voorkomen aan zijne legerstede en zag hem met groote oogen en alle teekenen van verbazing aan.

« Aha!" zeide hij, « zijt ge eindelijk weer bij uwe kennis? Nu, kameraad, dat verblijdt me. Ik begon al te vreezen, dat ge het niet meer zoo ver brengen zoudt."

« Waar ben ik dan?" vroeg de voerman.

« Aan boord van den driemaster *la bonne Adèle*, die voor drie dagen van Bordeaux uitliep, om naar Cap Français op Sint Domingo koers te zetten. Ik weet niet, hoe, en waarom gij hier aan boord zijt gebragt, maar een man, dien ik niet ken, heeft mij, voordat wij onder zeil gingen, opgedragen, u dezen zak en deze papieren ter hand te stellen, zoodra gij weer bij uwe volle bewustheid waart."

De zak bevatte tweehonderd louis d'or en uit den brief, met eene krachtige mannelijke hand geschreven, ontcijferde JOZEF met veel moeite nagenoeg het volgende:

« Uwe overvaart naar St. Domingo is betaald, en met dezen brief ontvangt gij eene som, die u in staat stelt, om in de kolonie een eerlijk en fatsoenlijk bestaan te vinden. Wat wij u beloofd hebben, zult gij geregeld elke maand ontvangen. Hoed u intusschen, uwen eed te breken; laat u nooit een woord van het gebeurde ontvallen en wacht u bovenal, ooit naar Frankrijk terug te keeren. Bij den eersten stap, dien gij aan land doet, wacht u een wisse dood. Zijt gij echter verstandig en stilzwijgend, dan zal uw lot voortaan gelukkiger zijn, dan toen gij nog in armoede leefdet."

Toen JOZEF, die gelukkigerwijze in zijne jeugd op school geweest was, dezen brief met moeite ontcijferd had, rukte de ander hem dien uit de hand, scheurde hem in stukken en wierp die in zee, om er geen spoor meer van te doen overblijven. Deze man heette TAIBOUT; hij was achtereenvolgens smokkelaar, soldaat, ook een tijd lang roover, kroeghouder, doodgraver, paardenkooper en koppelaar geweest en stond juist met de politie niet op den besten voet, toen JOZEFS ontvoerders hem voorsloegen, tegen goede betaling den gewonde naar de kolonie te vergezellen, bij hem te blijven en hem gedurende zijn verblijf aldaar naauwkeurig in het oog te houden. TAIBOUT merkte wel, dat bij de gansche geschiedenis redenen bestonden, die het daglicht schuwden; intusschen was hij de man niet, die de naauwgezetheid van geweten te ver dreef, en hij haastte zich dus, het voorstel aan te nemen te meer, daar hij onder die vreemde hemelstreek minder vervolging dacht te duchten te hebben.

Eenige hevige hersenontsteking was het gevolg van de wonde geweest, die JOZEF dien morgen had ontvangen, en had hem eenige dagen in een staat van bewusteloosheid doen doorbrengen. Eenige aderlatingen en zorgvuldige geneeskundige verpleging in eene eenzame woning aan de oevers van de Gironde hadden hem, nogtans spoedig zoo ver gebragt, dat hij zonder levensgevaar kon worden ingescheept, en nog bewusteloos werd hij in de nacht aan boord van die *Bonne Adèle* gebragt, wier kapitein niet aarzelde, tegen goede betaling een passagier op te nemen, die, naar het heette, op bevel des ministers naar de koloniën werd gezonden. De kapitein had alleen met TAIBOUT te doen, en deze was sluw genoeg, om alle vragen, waarop hij zelf geen voldoend antwoord geven kon, onbeantwoord te laten.

JOZEF was eerlang weder hersteld en kortte zich den tijd met de matrozen de behulpzame hand te bieden, waardoor hij weldra de genegenheid van al het scheepsvolk verwierf. Vlug en moedig was hij de noodige handgrepen spoedig meester en onderscheidde zich vooral in eenen storm, die het schip op de hoogte van Portorico overviel en hetzelve in groot gevaar gebragt.

Eindelijk kwam men te Sint Domingo aan, dat toenmaals, in het jaar 1776, de rijkste kolonie der gansche wereld was. Toen de voormalige voerman zich onder dezen [illegible] helderen hemel in het bezit van eene som zag, welke hij nooit, zelfs in den droom niet, had durven hopen, verlangde hij zijnen vrachtwagen of de slechte wegen niet weder terug; hij schikte zich rustig in zijn lot en vergat het plan, dat hij aanvankelijk had opgevat, om in spijt van alle gevaren naar Frankrijk terug te keeren. Hij trad, even als zijn vriend TAIBOUT, als opziener eener plantagie in dienst, kreeg negers onder zijne orders, en dacht naauwelijks meer aan het onverklaarbaar voorval, dat hem uit het vaderland had weggerukt. Hij had hetzelve welligt geheel vergeten, indien de hem beloofde vier louis d'or hem niet geregeld elke maand, door tusschenkomst van een der voornaamste handelhuizen van Cap Français, waren uitbetaald geworden.

JOZEFS onverklaarbaar verdwijnen baarde in den ganschen omtrek een levendig opzien. Het voertuig was op helderen dag voor de deur eener kroeg gevonden, waar de paarden hun vrije beweging waren blijven [illegible] van de vracht was geen strohalm gestolen. Hebzucht kon wel niet de beweegreden ter ontvoering van een armen drommel zijn, die slechts eenig kopergeld in den zak had. De nasporingen van het geregt bleven zonder alle gevolg, de regterlijke ambtenaren, de ruiters van de maréchaussée en de policiebedienden verloren hunnen tijd, en hoegenaamd geen spoor van eenige misdaad kwam aan den dag. De sterkste geesten van het land twijfelden er naauwelijks meer aan, of de voerman was door den duivel gehaald, en dit geloof vond algemeen ingang. Intusschen nam de belangstelling in zijn lot van dag tot dag af, tot nieuwe gebeurtenissen die eindelijk geheel verdrongen.

Verplaatsen wij ons nu voor eenige oogenblikken in den tijd, die de boven beschreven schaking ongeveer twee maanden vooraf ging.

De markies DE LAUZERAY, de rijke en vermogende bezitter van Chevenceau, kwam van het ontbijt en begaf zich in zijn kabinet, om eenige brieven te schrijven, toen een bediende hem kwam zeggen, dat een vreemd heer hem in dringende aangelegenheden verlangde te spreken. De markies wikkelde zich in zijnen slaaprok en liet den vreemdeling binnenkomen. Deze was een klein, leelijk man met een onbeschaamd gezigt en levendige, doordringende oogen, wiens geheele wezen op het eerste aanzien sluwheid en gierigheid verried.

« Onderdanige dienaar, heer markies de Lauzeray; ik hoop, u toch niet te veel te storen? — Ik ben ANTOINE BROSSARE, procureur te Angoulême, en kom u spreken in eene hoogst gewigtige zaak."

« Wat is uw verlangen, mijnheer?" hernam de markies op koelen, hoogen toon, want de onbeschaamde vertrouwelijkheid van den indringer ergerde hem. Deze liet zich daardoor echter niet van streek brengen, nam zonder uitnoodiging een stoel en zette zich tegenover den markies neder.

« Vergun, dat ik plaats neem, heer markies. De zaak die mij tot u brengt, zal wel zoo heel schielijk niet afgedaan zijn."

« Maak het dan zoo kort mogelijk," was het gemelijk antwoord.

« Het goed Lauzeray brengt u jaarlijks zoo bij de 120,000 livres op, niet waar, heer markies?" vroeg BROSSARE, en haalde een pak papieren uit zijn rokzak te voorschijn, dat hij [illegible] losmaakte.

« Wat duivel gaat u dat aan?" vroeg de markies met even veel toorn als verbazing; « het goed is immers niet te koop!"

« Ik geloof mij in mijne schatting niet vergist te hebben," antwoordde BROSSARE koeltjes, zonder zich aan de drift en bevreemding van den hoogen heer te storen.

« Mijnheer, ik weet waarlijk niet, of gij bij uwe gezonde hersens zijt," riep de markies; « ga dadelijk tot de zaak over, die u hier brengt, of verschoon mij van uwe tegenwoordigheid."

(*Vervolg hierna.*)

VAN HALL! met U tevreê, versierde Uw dappre Vorst,
Met 't Kruisje nommer een, Uw Vaderlandsche borst,
Och zoo zijn dankbaar Volk, ook Kruisen U mogt geven,
Gij kreegt er wis genoeg, voor uw geheele leven.

Warmerveer, 5 April 1844. P.

ADVERTENTIEN.

VLISSINGEN, 6 April 1844.

Op gister overleed aan de gevolgen harer ontijdige bevalling, in den jeugdigen leeftijd van ruim 31 jaren, mijne teeder geliefde Echtgenoot *A. J. C. RIJK*, na eene gelukkige verbindtenis van bijna 9 jaren, mij twee zeer jonge Kinderen nalatende, die hun onherstelbaar verlies niet kunnen beseffen.

A. A. BOLKEN.
Kapitein-Luitenant ter Zee.

§ § Bij *G. SCHUERWEGH* is gevallen op No. § 20828 een Prijs van *f* 1000.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9. April. Sedert den 6. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Emma Mathilde, J. R. Egberts, Neuharlingerziel, garst; Inger Mathilde, M. Jansen, Gothenburg, hout; Harmonie, T. J. Onker, Hooksiel; Edna, G. A. de Vries, Neuharlingerziel, beide garst; Nestor, H. A. Klein Jr., Bordeaux, wijn; Anna Elisabeth, M. Roemers, Johanna, J. [illegible], beide Hamburg, stukgoed; de vrouw Trijntje, J. Boel, Oetsum, garst.

Voor Leuven bestemd:

Anna Clara, A. E. Ekamp, Blazerijn, garst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Goede Hoop, J. J. de Boer, ballast, Averijnar; de vrouw Johanna, J. de Vries, mikee, Hamburg; Westhoite, C. Behin, stukgoed, Bordeaux; Mauriculo, M. Cordilla, ballast, Mraina; Jeane Caroline, J. Roskam, schors, Dublin; Aver Juno, J. Amison, Armindos, C. Schladde, Clara, J. Witbeck, alle ballast, Bergen.

— Binnen de Westerhaven dezer stad is liggende de Egbert, J. Dik, Antwerpen, ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.